

Organitza:

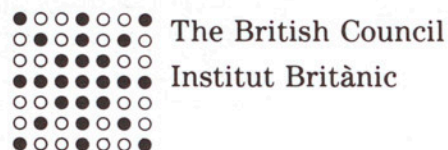

Col.laboren:

PARRÒQUIA DE SANT GENÍS

EL PUNT

Germans Radresa

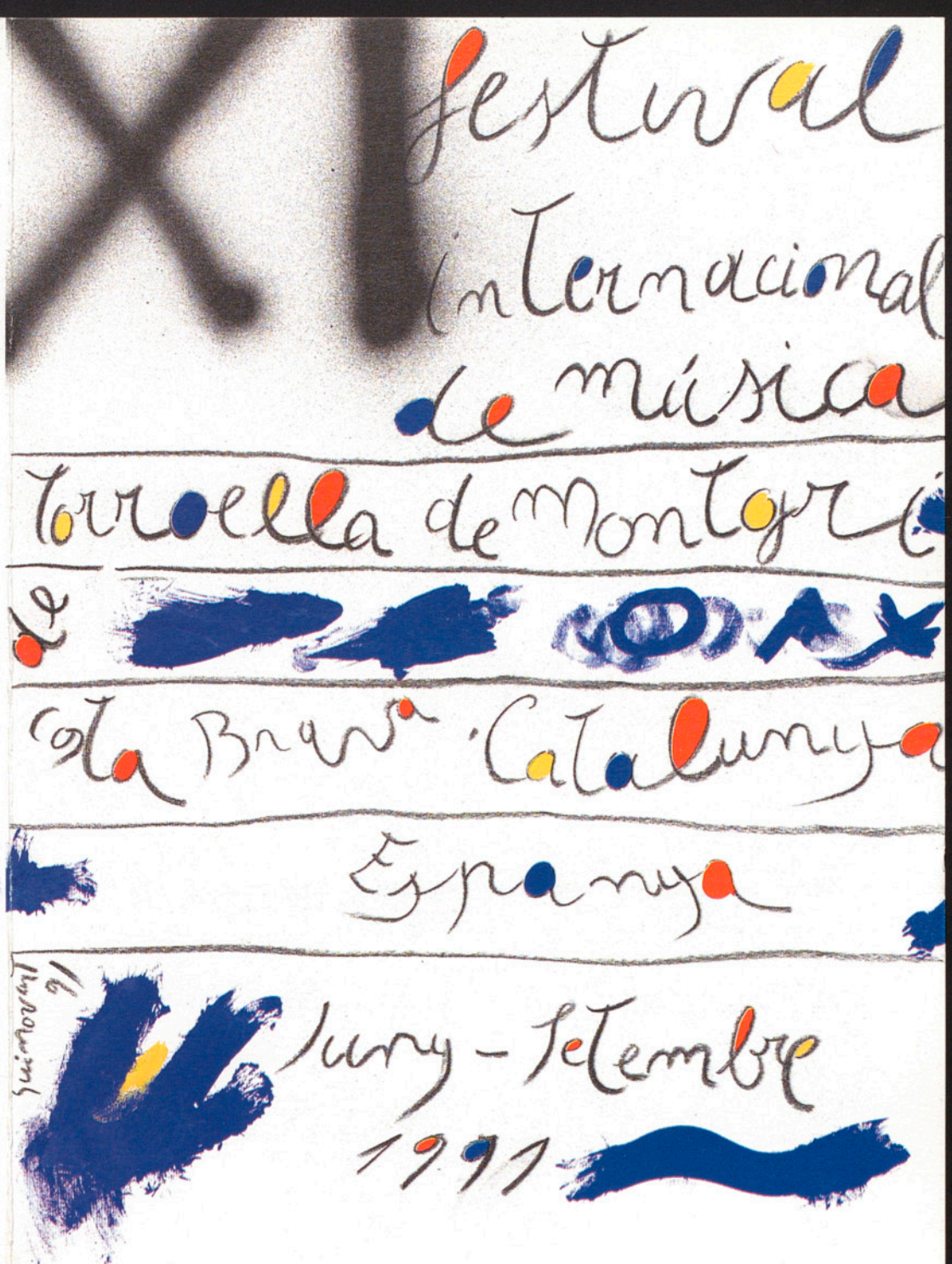
CATALUNYA MÚSICA

PATRONAT DE TURISME

Bösendorfer

COSTA BRAVA GIRONA

Patrocinen:

Obra original de Josep Guinovart

TORROELLA DE MONTGRÍ, 29 juny - 7 setembre 1991

ORQUESTRA FRANZ LISZT DE BUDAPEST
JANOS ROLLA, concertino-director
KALMAN KOSTYAL, violí
ZOLTAN IFIRST, violí

PROGRAMA

I

Concerto Grosso en re menor, Op. 6, núm. 10 **G. F. Haendel**
 (1685-1759)

Ouverture
 Allegro
 Air
 Allegro
 Allegro
 Allegro moderato

Abdelazer o La venjança del moro (Suite) **H. Purcell**
 (1659-1695)

Ouverture
 Rondeau
 Air
 Air
 Menuet
 Air
 Gigue
 Hornpipe
 Air

Concert en re menor, per a tres violins i orquestra, BWV 1064 **J. S. Bach**
 (1685-1750)

Allegro
 Adagio
 Allegro

II

Quartet en re menor "La mort i la donzella" **F. Schubert**
 (segons la versió orquestral de Gustav Mahler) (1797-1828)

Allegro
 Andante
 Scherzo (Allegro molto)
 Presto

Els dotze "Concerti grossi" de l'opus 6 de Haendel representen, en llur puresa i concentrada arquitectura abstracta, l'esforç d'aquest prolífic compositor per retornar a les fonts de l'expressivitat instrumental italiana mitjançant el conreu d'una forma a la qual el pas del temps i la perspectiva personal del músic, immers de ple en les vicissituds de la labor teatral habitual, han acabat per donar l'aparència de rara perfecció de joell clos en ell mateix, no sotmès a modes ni a les exigències d'adequació que són pròpies del gran espectacle. És per això que l'opus 6 respira la dolça nostàlgia del record d'un artista que des de lluny s'atansa amb la imaginació a la Itàlia enyorada de la seva joventut, curulla d'una tradició de grans mestres entre els quals Haendel assenyala de manera especial l'exemplaritat de l'obra d'Arcangelo Corelli i el classicisme concertant sense unilaterals protagonismes solistes dels seus "concerti grossi". És evident que l'època és una altra i Haendel no ha renunciat a l'experiència atesorada per tants anys de freqüentar els diversos gèneres musicals, però l'essència d'aquestes obres continua adscriuint-se en la més neta línia corelliana. En concret, el "Concerto núm. 10 en Re m" que escoltarem consta de cinc moviments: Una "introducció" i "allegro" d'obertura tripartita a la francesa, seguits d'un "lento" moment líric ple d'emoció, el qual s'enllaça amb un "allegro" brillant que mena finalment a un darrer "allegro moderato" amb què l'obra es tanca amb el mateix tipus d'obertura francesa que veïem al començament.

S'ha dit que la profunda afecció dels anglesos pel seu teatre parlat ha estat un dels inconvenients més importants que han diferit el naixement de l'òpera nacionalista a les illes britàniques malgrat els esforços portats a terme en aquest sentit i quasi en solitari per Henry Purcell, de qui sentirem una de les moltes suites que aquest músic va compondre per dotar d'ambientació musical una peça de teatre parlat; en aquest cas es tracta del recull de números solts que acompanyava el drama de temàtica sarraïna tan de moda en els ambients barrocs cortesans d'Europa —"Abdelazer or The Moor's Revenge" d'A. Behn, estrenat el 1695, la part musical del qual incloïa una cançó a més de la suite instrumental.

Els vuit concerts per a clavicèmbal (BWV 1052-59) així com els concerts per a dos o més clavicèmbals (BWV 1060-65) de J. S. Bach són reelaboracions per a instruments de teclat d'obres més antigues, moltes d'elles de partitures originals violinístiques, avui perdudes, que fins i tot Bach a la vegada havia copiat d'altres autors. El "Concert per a tres violins i cordes en Re M" constitueix, doncs, un d'aquests casos de reconstrucció musicològica feta a partir d'un material primigeni que sembla que tingui el seu origen en l'obra d'un compositor italià indeterminat que Bach va transcriure abans de donar-li forma definitiva en el "Concert per a tres clavicèmbals en Do M, BWV 1064" de versió més coneguda.

I per a deixar enrere la preceptiva del decòrum setcentista, res millor que l'abraçada apassionada a una obra clau del romanticisme germànic, el "Quartet núm. 14 en Re m" "La mort i la donzella (D. 810) de Franz Schubert, ni que sigui a través del risc de dissolució expressiva que comporta el fet de traslladar la concisió i l'hermetisme quartetístic a la molt més oberta disposició de l'orquestra de cambra. Com ho sap, aquesta composició de Schubert, escrita el març de 1824 i estrenada a Viena tot just dos anys abans de la seva mort, deu el subtítol al segon moviment —nus central de la partitura— que és un commovedor tema amb variacions basat en el lied del mateix nom— "Der Tod und das Mädchen"— que Schubert havia escrit el 1817 sobre un poema breu de Mathias Claudius.

CÈSAR CALMELL

L'Orquestra de Cambra Franz Liszt de Budapest, és un dels millors grups de música de cambra que hi ha actualment en el món. El seu repertori inclou tota la història de la música, des de Monteverdi, Bach, Vivaldi, Mozart fins als autors romàntics i la música del segle XX. Ha realitzat un gran nombre d'enregistraments radiofònics i discogràfics que posen de relleu l'alta qualitat d'aquesta Orquestra de Cambra. Ha guanyat, amb aquest motiu, diverses distincions: Gran Premi del Disc de París, als anys 1973, 75 i 76. Ha actuat en les principals ciutats europees: Londres, Viena, París, Roma, Barcelona, Brusselles, Dublin, Praga, Moscou, Sofia, Ginebra, Copenhaguen, Hamburg, Colònia, Istanbul, etc. Els anys 1973, 74 i 77 ha participat en els creuers "Renaissance" i "Mermoz". L'Orquestra "Franz Liszt" féu la seva presentació a l'estranger l'any 1975 i d'aleshores ençà ha visitat els Estats Units i Canadà. El 1979 actuà al Japó.

En els concerts i gravacions ha col·laborat amb intèrprets de gran renom com són: M. André, M. Argerich, C. Cziffra, Ch. Ferras, P. Fournier, J. Hamari, H. Holliger,

I. Oistrakh, J. P. Rampal, M. Rostropovitx, H. Szering, T. Vasari, N. Zabaleta, etc.

Janos Rolla nascut l'any 1944, comença a tocar el violí als cinc anys. Es graduà a l'Acadèmia Franz Liszt de Budapest l'any 1969 després d'estudiar amb el famós professor Dénes Kovács. Aquell mateix any guanyà el 3r premi en el Concurs de Violí de la Ràdio Hongaresa.

Es féu famós a Europa com a músic de cambra, tocant amb músics com Maurice André, Jean-Pierre Rampal, Suzzana Ruzickova, Alexander Schneider, Henry Szeryng o Tamás Vásáry.

És director de l'Orquestra de Cambra Franz Liszt quasi des de la seva fundació, l'any 1963.

El 1981 rep, com a reconeixement als seus mèrits pel desenvolupament de la cultura musical hongaresa al seu país i a l'estranger, el títol d'"Artista distingit per la República Popular Hongaresa".

L'any 1985 obté el "Premi Kossuth" del Govern Hongarès, que és la distinció cultural més important d'Hongria.